

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 290/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. E. M., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. K., B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 544/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. E. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. septembra 2007 doručená sťažnosť Ing. Evy M., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. K., B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 544/06.

Sťažovateľka uviedla, že 4. júna 2003 podala Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) žalobu o nahradenie prejavu vôle. Podľa vyjadrenia sťažovateľky okresný súd rozsudkom sp. zn. 19 C 98/03 z 2. februára 2005 vyhovel jej návrhu, ale 15. apríla 2005 podal odporca proti rozsudku odvolanie. O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Co 144/05 z 18. mája 2006 tak, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne okresný súd rozsudkom sp. zn. 19 C 98/03 z 25. septembra 2006 opätovne vyhovel sťažovateľkinmu návrhu. Proti rozsudku okresného súdu však odporca 9. novembra 2006 podal odvolanie.

Sťažovateľka uviedla, že odvolanie odporcu jej dosiaľ nebolo doručené a o jeho obsahu sa dozvedela prostredníctvom nahliadnutia do spisu, pričom 18. januára 2007 sa k nemu vyjadrila. Podľa názoru sťažovateľky námietka odporcu obsiahnutá v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu bola neúčelná a bezúspešná, pretože totožnou argumentáciou sa už podľa jej názoru krajský súd zaoberal, keď rozhodoval o skoršom odvolaní odporcu.

Prejavom sťažovateľkinej nespokojnosti s postupom krajského súdu bola skutočnosť, že 30. marca 2007 podala žiadosť o urýchlenie konania, ale podľa jej vyjadrenia krajský súd na toto podanie nereagoval. Dňa 28. júna 2007 sťažovateľka podala predsedovi krajského súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, na ktorú reagoval podpredseda krajského súdu listom sťažovateľke doručeným 30. júla 2007, pričom jej sťažnosť vyhodnotil ako neopodstatnenú. V liste poukázal na vysoký nápad vecí v senáte a s prihliadnutím na danú skutočnosť aj na to, že termín pojednávania v danej veci bol určený na 13. február 2008.

Sťažovateľka sa domnieva, že uvedený postup krajského súdu neprispieva k ochrane a zabezpečeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka zároveň dodala, že takéto predlžovanie súdneho sporu spôsobuje neistotu a nestabilitu, pričom jeho výsledok ovplyvňuje aj jej podnikateľskú

činnosť, keďže jej ide o nahradenie prejavu vôle uzavrieť dodatok, ktorým by došlo k predĺženiu nájmu týkajúceho sa priestorov, v ktorých vykonáva podnikateľskú činnosť.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 544/06 bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, krajskému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietahov, zaviazal ho uhradiť jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľka zároveň žiadala o anonymizáciu svojich údajov, ako aj údajov ostatných osôb uvedených v rozhodnutiach ústavného súdu publikovaných v danej veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 544/06, predmetom ktorého je žaloba o nahradenie prejavu vôle, je zjavne neopodstatnená.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať

ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (či v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 82/07).

Ústavný súd už v predchádzajúcich prípadoch judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, či práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Z obsahu sťažnosti, ako aj z jej príloh ústavný súd zistil, že proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 19 C 98/2003 z 25. septembra 2006 podal odporca 9. novembra 2006 odvolanie. Následne okresný súd predložil odvolanie spolu so spisom krajskému súdu na rozhodnutie 1. decembra 2006. Podaním z 18. januára 2007 sa k odvolaniu vyjadrila sťažovateľka. Z listu podpredsedu krajského súdu sp. zn. Spr. 2208/07 z 20. júla 2007, ktorým odpovedal na sťažnosť sťažovateľky, vyplýva, že termín odvolacieho pojednávania bol určený na 13. február 2008.

S prihliadnutím na uvedené, ako aj na doterajšiu dĺžku konania (takmer 11 mesiacov) a charakter súdneho sporu (žaloba o nahradenie prejavu vôle) ústavný súd konštatuje, že zistené skutočnosti nemôžu byť podkladom pre vyvodenie záveru o porušení namietaných práv sťažovateľky (napr. III. ÚS 82/07, III. ÚS 222/07, III. ÚS 270/07).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol už na svojom predbežnom prerokovaní pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, žiadosťou sťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia sa už nezaoberal.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2007